

Mt 7,24-29; Salvátor 24.11.'24

*A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozvážnému muži, který postavil svůj dům na skále. Tu spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům; ale nepadl, neboť měl základy na skále. Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku. A spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a obořily se na ten dům; a padl, a jeho pád byl veliký.“
Když Ježíš dokončil tato slova, zástupy žasly nad jeho učením; neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich zákoníci.*

I v tomhle koutě Evropy už rozumíme, co za spoušť dokáže nadělat náhlý přívalový déšť, a asi bych se rozmýšlel na tenhle evangelijní text kázat teď ve španělské Valencii, kde blesková povodeň (ilustrující Ježíšovo podobenství) brala nejen domy, ale leckde i lidské životy. Svou řeč, zvanou Kázání na hoře, neuzavírá Ježíš prostě něžnou povzbuzující pohádkou, ale užije příměr, který evokuje zkušenosti s nespoutanými živly. Když si však vzpomenete, s jakým napětím děti poslouchají např. pohádku o třech prasátkách, jak to dopadalo, když se na jejich dům se obořil vlk a hned dvě připravil o střechu nad hlavou a málem i o život..., dojde vám, že ani pohádky nelakují život moc na růžovo.

Nechci dnes provozovat kazatelský bulvár, jen se na úvod pokouším vystihnout, že v tom podobenství jde o zkušenosti s drsnými, nevybíravými nepřátelskými silami, které dokážou obrátit život docela naruby. Nejen jednoho stavitele, ale všech, kdo jeho dům, jeho domov, spolu s ním obývají. Přičemž nepřeslechněme, ono podobenství víře nenabízí, jak se vyhnout ničivým přívalům. Naopak, usiluje vybavit nás do světa, kde se každou chvíli něco na způsob destruuujících sil přežene. Ježíš s tím realisticky počítá. A moudrost, či prozíravost, podle něj spočívá v tom, že s tím počítáme jako křesťané, že jsme si toho patrní, tedy o-patrní – a patřičně odolné ukotvení hledáme, i když to zrovna na nějakou bouři nevypadá, nebo ty přívaly známe už jen z vyprávění odcházejících pamětníků.

Mimochodem, přívaly jako metaforu užívají bibličtí svědkové i jako příměr pro to, jakým způsobem dokážou obrátit naruby život dějiny, když jejich běh začnou určovat mocichtiví, bezskrupulózní či narcistní potentáti a jejich zfanatizovaní fanoušci. A tuhle zemi postihoval příval obracející vzhůru nohama naděje a očekávání té které generace co dvacet let, někdy i častěji. Takže relativní klid posledních 35 let je spíše výjimkou než pravidlem. Prozíravost, hledající pevné a bezpečné ukotvení, je tedy i v tomto smyslu trvale na místě.

V evangeliu ovšem tohle podobenství nepotkáváme v souvislosti s apokalyptickými scénami, ale jako závěr Ježíšových slov v Kázání na hoře. A u Salvátora nám tohle podobenství zní nejen na závěr církevního roku, ale především na závěr Ježíšových podobenství o Božím království, jak jsme jejich poselství na podzim postupně

naslouchali. **Příležitostí**, kdy začít budovat obydlí dobře ukotvené na skále, **tedy není moment ohrožení, ale MOMENT OSLOVENÍ:**

Došlo vám, že s Božím královstvím vám vstoupila do života Boží blízkost, plná nečekaných výhledů? Zasáhlo vás, oslovilo, jak Ježíš vyhledává nebeskou blízkost lidem na zemi odepsaným, plačícím, trpícím? Blesklo vám hlavou nějaké „WOW, to je ono,“ když jste slyšeli, že ten skrytý poklad či drahocenná perla se mohou stát pokladem vašeho života? Začali jste se otevírat síle milosrdenství, které nekáduje, co si kdo zaslouží, ale postaví se s empatií nablízku tam, kde je to zrovna potřeba? Začali jste váhavě přitakávat, že na té lásce k nepřátelům, tedy znovuobjevené lidské tváři těch, které si normálně potřebujeme odlidšťovat či znelidšťovat, by přece jen mohlo něco být? Zahlédli jste, že i v bezútešné spoušti a spouště bezútešnosti, kterou umí napáchat násilnické a bezohledné prosazování svého, lze najít zdroje, jak obnovit lidskost, a nenechat se zatlačit do bludného kruhu pomstychtivosti či rezignace? Vycítili jste šanci, že je komu svěřit své průšvihy a životní prohry, přijmout odpuštění a znova povstat? Potkali jste předivnou moc důvěry, že je komu předat svou bezmoc, když člověku docházejí síly, a že i tváří v tvář lidským koncům smíme přijmout vysvobození ze strachu a zaslíbení pokoje? ... Jestli vás v Ježíšových slovech a příbězích něco takového potkalo a oslovilo, nebojte se, a **zkuste to přijmout jako základ**, jako základ, na němž lze budovat stavbu svého žití. Pro sebe, i ty okolo.

Podobenství o domu na skále nenabízí recept na zajištění bezproblémového života. Koneckonců, ono „Blázně!“, člověče naivní, nemoudrý, krátkozraký!, to zaznívá v jiném z Ježíšových podobenství, kde se také staví a buduje. Ovšem zaznívá na adresu toho, který si naplánoval, jak vybuduje nezničitelné sklady pro své bohaté úrody, a tak si pro sebe zajistí bezproblémovou budoucnost.

Ježíš zve k moudrosti, prozíravosti či životní prozřetelnosti, která odolá i přívalům nepřízně tak, že se postaví na pevném základu jeho vyučování. Pustí ho do života, dovolí, aby ten život orientovalo a předurčovalo naše každodenní kroky, rozhodování, vztahy i reakce na životní situace.

Jenže, CO JE TO ZA SKÁLU? Neocitáme se právě s milosrdenstvím, důvěrou, zápasy o spravedlnost a lidskost, se solidaritou, v tomhle světě jak nazí v trní? Nečiní nás ježíšovské životní nasměrování nejednou zranitelnějšími a křehčími, zejména tváří v tvář suverénům, co jdou za svým přes mrtvolu, a dávno vyrostli z naivních mouder, že lež má krátké nohy, a člověk člověku nemá být vlkem? Nejsme na tom s důvěrou v Boží království a jeho blízkost spíš jak ta prasátka tváří v tvář nenasatnému vlku z asijských stepí?

Koneckonců, kvůli tomu, že se se topí v přívalech vod, anebo že se propadají stále hlouběji, a nikde pevná půda pod nohama, kvůli tomu v svatých Písmech naříkají nejednou právě věrní svědkové Hospodinovi, služebníci jeho pravdy, schytávající posměch nebo rovnou ránu za ránou. Jak je tomu s tou tvou skálou, Ježíši? Jak na tvých

sloveh, přibězích, na svědectví tvého života, stavět? Je na tom něco perspektivního? ...

S odpovědí bychom možná mohli začít od těch povodní: Kdo prožil, jak se bahnitý příval prožene domem, nebo to potkal jako dobrovolník, či člověk blízký, ten ví, jak strašně těžko se v takové situaci začíná znova, jak vyčerpávající je zápas o to, povstat, pustit se do díla, nevzdat to. Ježíš nabízí ukotvení. Zdroj sil, naději, která vidí dál, než sahá přítomná spoušť.

A nabízí ji jako vzácný poklad, který smíme objevovat, i když se v těch přívalech navyklé jistoty obracejí vzhůru nohama.

Nabízí ji a obdarovává jí právě v těch svých slovech a přibězích. Ve vyučování tomu, čemu říká moudrost. Nabízí ji jako skrytou, ale o to pevnější kotvu žití. A také, jako výhled, který smíme zhlédnout a jemuž smíme důvěřovat, i když se ještě blýská a hromy burácejí, a kolem se rozlévá spoušť a bezútěšnost.

A my tohle pozvání a vyučování smíme přijímat jako pravdu, **pravdu, jež se ukáže nosná**, právě když se nám půda začne houpat pod nohama. Jazykem bible se ta pravda řekne *emet*: To, co se ukáže jako pevné a nosné, až když vykročíš do nejistoty – až když se odvážíš uposlechnout riskantní pozvání – až když přestaneš spoléhat na konvenční jistoty (jichž je občas jak písku na břehu moře) – a vykročíš. Úzkou cestou.

Poznání, že je lepší na skále život svůj mít, to je celoživotní proces. Ne poznání, ale **poznávání**. Vždy nová odvaha k důvěře, že *do šutru vyrytý srdce rukou tvou nejde smejt vodou mejdlovou*. A právě na tuhle EMET, na tuhle pravdu, vyslovujeme jako svou odpověď, jako své AMEN, ono vyznání: „Je lepší na skále život svůj mít, pamatuj“. AMEN.

Mt 7,24-29; Salvátor 24.11.2024

Písně z EZ 1976!

Píseň 217,1+2

In: Zachraň mě, můj Bože, vody mi pronikly k duši! ...není na čem stanout, ... dravý proud mě vleče. Volám do umdlení, hrdlo zanícené, Boha vyhlížím, až zrak mi vypovídá. (30) Jsem ponížěn, bolestí se soužím, avšak hradem je mi, Bože, tvoje spása. ... Pokorní to spatří a budou mít radost; kdo se dotazujete na Boží vůli, okřejete v srdci. Vždyť Hospodin ubožáky slyší, nepohrdá svými, když jsou uvězněni. (Ps 69, 1nn.30nn)

Píseň 69,1-3+5

Modlitba

Smíme k tobě volat, Bože, i tehdy, když nás pohlít pochybnosti, nejistota, jak je to s tvým dílem v tomhle světě, s tvou církví i s naší vírou. Vždyť neodmítáš slabé a tápající. Právě v přibězích a svědectví tvých svědků zjišťujeme, kolik nejistot, zklamání lze také prožít. A ovšem, přinášíme sebou i své bolesti, selhání, neschopnost věrně kráčet cestou Kristových následovníků. Tohle všechno před tebe předkládáme, s důvěrou, že právě tvé slovo může postavit naše žití na pevný základ, spolehlivě zorientovat, dát víře štávu i vytrvalost. Ve zmatcích našich životů, a podivných proměnách světa kolem nás ukaž, na

čem můžeme založit život i naději. Amen.

Čtení: Dt 32,1-6; 15-16; 36-39

1Naslouchejte, nebesa, budu mluvit, poslouchej, země, řeči mých úst. Ať kane jako déšť mé naučení, nechť se snáší má řeč jako rosa, jako prška na mladou trávu, jako vlahé krůpěje na bylinu.

Hlásám Hospodinovo jméno, přiznejte velikost našemu Bohu! On je Skála. Jeho dílo je dokonalé, na všech jeho cestách je právo. Bůh je věrný a bez podlosti, je spravedlivý a přímý. Pokolení pokřivené a potměšilé do zkázy se vrhlo. Pro svá poskvrnění přestalo být jeho syny. Takto odplácíte Hospodinu, lidé zbloudilý a nemoudrý? Cožpak není on tvůj Otec? Vždyť mu patříš. On tě učinil a zpevnil.

15Ješurún ztučněl a zbujněl, ztučněl jsi, obrostl tukem a ztloustl. Bohem, který ho učinil, opovrhl, potupil Skálu své spásy. Bohy cizími ho popouzeli k žárlivosti, ohavnými modlami ho uráželi.

36Hospodin svůj lid obhájí, bude mít se svými služebníky soucit, až uzří, že ubývá sil, že je konec se zajatým i se zanechaným. Tu řekne: „Kdepak jsou jejich bohové, skála, k níž se přivinuli? Ti, kteří jídali tuk jejich obětí, popíjeli víno jejich úliteb? Ať povstanou a pomohou vám, ať jsou vám skryší!

Nyní hleďte, jsem jedině já, jiný bůh vedle mne není, já usmrcuji i obživuji, zdeptal jsem, a zase zhojím, není, kdo by vytrhl z mé ruky.

Píseň 508

kázání Mt 7, 24-29

Píseň 410

Ohlášky

Přímluvy (Kyrie)

Předkládáme ti své prosby s důvěrou, že ty sám víš o těch, kdo prožívají otřesy, nouze, ztrátu jistot, ztrátu domova. Za ně prosíme. A také za sebe, ať vůči jejich nouzi nezůstáváme hluší, otupělí, neteční. *Pane smiluj se, Kyrie eleison* Prosíme za ty, jimž domovy a bezpečí obrátila naruby válka. Prosíme za ty, kdo žijí na bombardované Ukrajině, za všechny, kdo tam pomáhají, léčí, tahají lidi z trosk.

A zrovna tak prosíme za ty, kdo podobným způsobem trpí v Gaze, nebo v Izraeli. *Pane smiluj se, Kyrie eleison* Vnímáme Pane, kolik lidí v tomto čase ztrácí jistoty, pevnou půdu pod nohama. Jak se zatemňují obzory, roste sklíčenost, chybí síly a motivace postavit se přívalům nesnází. Prosíme za všechny takové. A taky za nás, abychom uměli povědět pravé slovo v pravý čas. *Pane smiluj se, Kyrie eleison*

Své církvi dávej inspiraci, odvahu k pravdě i ducha velkodušnosti. Ať tu mnozí mohou poznat, jak uzdravující, smysluplné a neotřesitelná je život postavený na tvém milosrdenství. *Pane smiluj se, Kyrie eleison*

Tichá modlitba „...“ Pane smiluj se, Kyrie eleison

Otče náš

Poslání 1K 3,9-11

Požehnaní 1K 3,21-23 („komunitě založené na Kristu“)

Všechno je vaše, ... ať svět nebo život nebo smrt, přítomnost nebo budoucnost, všechno je vaše, vy však jste Kristovi a Kristus Boží.

Píseň 411